

SIIRTOLAISTYÖN PÄIVÄ-
KIRJASTA.

(Jatkoa ensimmäiseltä sivulta.)

desta. Sen kultaiset kutrit valah-
tivat meren läikkyvään syliin,
joka niitä hyväillen tuuditteli
loistaen tuhansissa väriävähduk-
sissa. Saaret, joissa valkorunkoi-
set koivut hohtivat, näyttivät
niskenteleville kukkalautoille ja
niemien kärjissä kohosivat tum-
mat kuuset ja harmaat kalliot
niin juhlallisen ja majesteettisen
näköisenä kohti korkeutta. Tui-
jotin niihin kuin pelonalainen.
Minusta tuntui kuin olisivat ne
tahtoneet puhua minulle, kuin
olisivat ne syyttäneet minua jos-
takin. Kuuntelin henkeä pidätel-
len ja aivan oikein, tumma kuu-
sikko huminoin. Se lähetti tuulen
siivillä säveleensä luokseni, soi-
taen minulle viimeisen terveh-
dyksensä, se oli kuin itkevän
nyylyktystä, niin kuin sen vai-
kerrusta, joka tietää itseään hy-
littävän siksi, ettei voi vaikka
tahtoisikin, antaa hyviä elämän
ehtoja kurjuutta kärsiville lapsil-
leen.

Suljin silmäni ja sieluuni tul-
vahti kokonainen kaihjojen koski.
Nyt minä ikävöin, ei ketään yksi-
löä, vaan koko sorronalaista syn-
tymämaatani ja sen puutteessa
eläviä heimolaisiani.

Toukokuun 22 p. — Olemme
jo toista vuorokautta keinuneet
Pohjanmeren vihaisilla vaahto-
päillä. On myöhä ilta, mutta elä-
mä laivassa ei ole vielä tauvon-
nut. Miehet istuvat samentunein
katsein olutlasiensa ääressä, ää-
nekkäästi rähisten, jotkut naisis-
takin ovat humaltuneet, istuen
miesten sylissä tupakoiden ja
ijettävästi ilakoiden. Kannelta
kuuluu hanurin yksitoikkoinen
ääni, jonka tahdissa ne pyörä-
televät, jotka eivät viihdy hu-
maltuneiden parissa. Minä vaan
en voi ottaa osaa mihinkään. O-
len näiden ihmisten keskellä niin
vieras ja orpo. Tällä hetkellä
tunnen itseni niin tuskastuneeksi
ja alakuloiseksi. (Jatkoa)

MITEN ALITALON ANTIS-
TA TULI SOSIALISTI.

(Jatkoa ensimmäiseltä sivulta)

Antti poistui kamarista ja tuli
tupaan niin aavemaisen näköise-
nä, että Miina säikähti. Toiset
palvelijat olivat jo nukkumassa.
Miina riensi sulhastaan vastaan
koettaen salata hämmästystään.

— Mitä uutisia sinä tuot, kun
näin kauvan viivyt? Istu vie-
reeni ja kerro.

Antti katsoi Miinaan ikään-
kuin olisi pelännyt puhua mitään
Miina huomasi sen ja alkoi häntä
rohkasta.

— Puhu pian, olen kovin utelias.

Antti vihdoinkin pääsi puheen al-
kuun ja kertoi ensiksi palkkajär-
jestelmän, josta ei Miina ymmär-
tänyt sen enempää kuin Antti-
kaan, mutta luotti siihen, että kai
isäntä tietää koska se on sen las-
kenut ja ehkäpä sillä toimeen
tullaan.

— Syödään säästään, onhan sii-
hen totuttu, sanoi Miina.

Kun Antti näki että Miina sii-
hen tyytyi, niin rauhoittui hän-
kin. Sitten Antti ilmoitti mihin

isäntä heille antoi asunnon. Sil-
loin pääsi Miinalta huuto:

— Vanhaan tupaan! Herra ju-
mala, tuleeko siitä ihmisasuntoa
enää, jonka seinänraoista sonti-
aiset sisään lentävät! Muuri on
lujistunut kokoon, akkunoista on
vaan reiät jäljellä ja ovea ei ole
ollenkaan. Lattia on niin laho,
ettei kissan painoa kestä. Voi ju-
mala! Täytyykö meidän syöä leipää
meidän ja nukkua yömmä
tuollaisessa luolassa.

Antin valtasi taas epätoivo ja
sen huomattuaan alkoi Miina
taas lohduttaa:

— Älä nyt noin happamen nä-
köinen ole. Kyllä kaikki käy hy-
vin, kun aikaa saadaan. Ojjen-
korsista varpusetkin pesänsä ra-
kentavat ja savesta pääskysel
muuraavat. Emmeköhän mekin
voida tuosta harakanpesästä as-
untoa laittaa kun yhdessä kan-
namme kortemme, vaikka se nyt
näyttääkin mahdottomalta.

Anttia rupesi Miinan vertauk-
set naurattamaan ja hän tuns-
i itsensä onnelliseksi kun saa omis-
taa sellaisen arteen kuin Miina
on, joka on aina pelkkää päivän-
paistetta. Toivorikkaana menivät
he levolle ja olikin se jo keski-
yö.

Kun sunnuntaiaamu valkeni as-
tui isäntä väentupaan katsees-
saan jotain merkittävää.

— Minä ja emäntä olemme so-
pineet, että saatte mennä tänä
pyhänä kirkkoon kaikin. Tänään
on sellainen saarna, jota teidän
sietää mennä kuulemaan. Rovas-
ti on ottanut tekstin helvetin tu-
lesta ja laiskoista aseista. Ja siel-
lä kuulette myöskin uutisia, josta
ette näy vielä mitään tietävän.
Mutta menkää aikaiseen työhön-
ne, että ehditte tehdä työmme en-
nen lähtöämme, muistutti isäntä
lopuksi.

Isännän omatunto tuntui nyt
niin somasti rauhalliselta, sillä
tekihän hän suuren uhrauksen
palvelijoittensa hyväksi kun laski
heidät kaikki kirkkoon.

Jaska huusi:

— Hei pojat! Lähdetäänpä ri-
peään toimintaan, että saadaan
ruumiilliset työt tehtyä ja sitten
joukolla kirkkoon kuulemaan
kuinka se rovasti renkien sieluja
helvetissä kärventää ja samalla
nähdään nättiä likkoja.

Kaikki palvelijat seurasivat
Jaskaa. Miina kuiskasi Antille:
— Ei puhuta mitään meidän
asiasta, koska eivät näy vielä tie-
tävän; kyllähän kirkossa kuule-
vat.

Työ sujui kevyesti ja pian oli
sunnuntaiaamun työt teh-
ty ja palvelusväki valmiina kirk-
koon lähtemään. Antti ja Miina
vaan olivat vielä työn touhussa.
Jaska nykäsi Anttia korvasta ja
sanoi:

— Hei orja! Isäntä sanoi, että
kaikki kirkkoon tänään. Eiköhän
sillä tarkoitettu Miinaa ja sinu-
akin. Tule nyt, tai muuten jäät
kuulematta miten sielusi helve-
tissä kärvennetään.

Antti koetti salata lapsellista
iloaan kun hän katsoi Jaskaan
ja sanoi:

— En jouda tulemaan, eikä
tule Miinakaan; me teemme o-
maa työtämme kirkon ajalla, sillä
ei kai minun sieluni tänään ole
polttoroviassa enemmän kuin toi-
sienkaan.

Tätä sanoessaan Antti hymyi
niin, että Jaskalta pääsi ihmetyk-
sen huuto:

— Tulkaapas katsomaan, kun
Anttikin nauraa. Se ennustaa jos-
takin ihmeellistä.

— Mitäpä Antti kirkossa tekee
kyllä isäntä Antin sielusta huo-
len pitää, sanoi Kustaa. Eikä
Miina myy sieluaan eikä ruumis-
taan Alitaloon. Hän kuuluu me-
nävän syksyllä Mattilaan. Saisi
vietellyksi Antinkin mukaansa,
niin ensi syksynä jäisi Alitalo au-
rioksi kuin halmepelto. En usko,
että isäntä saa palvelijoita rahal-
lakaan ja tuommoista työhullua
ei ole maassa, eikä taivaasta an-
neta, kuin Antti on. Mutta nyt
menemme, ettei myöhästytä aar-
muruksista.

Miina ja Antti menivät vanhaa
tupaa paikkaamaan. Antti laittoi
lattiaa ja Miina tilkkiti seinän-
rakoja. Toisinaan Miina nauraa
heläytti ja puhui Antille:

— Mitähän ilmettä toiset sa-
novat, kun kuulevat meitä kuu-
lutettavan kristilliseen avioliit-
toon. Minun piti mennä syksyllä
Mattilaan; olisin saanut puolta
enemmän palkkaa kuin täällä ja
saahan siellä ruokaakin tarpeek-
seen, mutta nyt se jää kun otin
sinulta pestin ja tässä sitä omaa
pesää muurataan, kuin pääsky-
set.

(Jatk.)

Viinirypäleen musta terttu

Kirj. Klaudie Parkkonen.

(Jatk.)

He kulkivat keittiöstä pihamaalle
ja rakennuksen seinän vierustaa kel-
larin ovelle. Miller näytti niin levol-
lelta, että kenraali unhoitti epä-
ilyksensä. Ohhan ovi lukittu, eihän
Marfa voinut siis pois olla. Hän
peitti vaakunakuvalla koristellulla ne-
nälinalla nenänsä, sillä ilma, mikä
oli häntä nyt vastassa oli kerrassaan
sietämätöntä hengittää.

"Täällä on pimeä kuin pirun lu-
lassa. Hae kynttilä.... No kumpi
on laitasi, Marfa? Tulin katsomaan
sinua. Tämä on sinulle suuri kun-
nianosotus. Minulla on nyt sinulle
taas uusi ja hyvin tärkeä asia uskot-
tavana."

Hän hapullisesti seiniä ja koitti kulkea
eteenpäin ja hämärään tottunut sil-
mä pian huomasi vuoteentapaisen
heinä- ja räsykasan olevan tyhjän.

"Eihän alkone taas minua hengit-
tä ottaa, niinkuin silloin kerran?"
Hän tarttui revolverinsa ja oli
näkevinään Marfan villiäntyneen kat-
seen. Kenraali kulki takaperin ovelle,
sormi aseeseen liipasimella, polki jal-
kaansa niin että kannukset helisten
synnyttivät kammottavan katjun kel-
larin kosteassa hiljaisuudessa.

"Jos liikkahat, niin ammun heit!"
huusi hän. "Miller, missä viivyt?"

Vastausta ei kuulunut. Miller saa-
tuaan käskyn hakea kynttilä, poistui
keittiön oven luo, näki huoneen ole-
van tyhjän ja juosten pakeni viini-
tarhan halki metsään, vannonen ei
ikinä enää palaavansa takaisin tä-
män salaperäisen elämän keskelle.

Me muistamme Marfan lähteneen
Magdan ja Wladimirin kohtauspalk-
alle ja saatuaan nuoren upseerin käänt-
ymään takaisin tapaamatta rakastet-
tuaan, lähteneen pakenemaan pen-
saikon läpi. Hän oli niin uuvuksissa,
että horjui ja vihdoinkin kaatui ja ken-
raalin lyönneistä aiheutuneesta haa-
vasta alkoi vuotaa verta. Hän tuns-
i voimensa olevan lopussa. Kuolema,
tuo julma, kolkko vieras, seisoi hän-
nen selkänään takana. Mutta se tar-
josi hänen riutuvalle sydämelleen ja
piestylle, valvaiselle ruumilleen i-
kuista lepoa. Silloin sammuisi iäksi
tuo omantunnon kalvava tuska. Mutta
Magdalle se tietäisi käänteeseen elä-
män synkälle rikokselliselle tielle.

— Ei vielä! Odota vielä kuolema
jonkun aikaa — anna minun so-
vittaa se, minkä vuosi sitten olen
rikkonut luontoa ja omaatuntoani
vastaan. "Voi, tuo veri... tuo vuo-
to... se tekee kuitenkin elämästäni
loppu." Hän irrotti esiliinan ja tuk-
kesi sillä haavan. Hän tuns-
i nyt velttoutta ja herpaisua jäsenissään
ja vaipui hiljaiseen, tuskattomaan u-
neen. Puntuos juoksi kiihkeästi loka-
ten yli kumpujen ja mättäiden. Eläi-
men tarkka vainu kertoi hänelle a-
sian, ennen kun oli sen nähnyt. Hän
lähättäen ja pärskyen lähestyi ma-
kaavaa. Haistoi verta, tunki kuonon-
sa esiliinan alle ja nuoli haavaa. Veri
alkoi uudelleen vuotaa haavasta.
Puntuos näytti neuvottomalta. Kalli-
stellen päättiään puoleen ja toiseen,
vingahti valittavasti, raapasi kypäläl-
lään, vaan kaikki jäi entiselleen.
Nyt hän alkoi juosta ympäri, haista-
en jälkiä. Vihdoinkin löysi hän ne
jäljet, jotka kulkivat makaavan Mar-
fan ja äskeisen kohtauspalkan vä-
lillä. Hän otti verisen esiliinan ja
juoksi nopeasti ja kevyesti sen kans-
sa sinne, missä Magda ja luutnantti
olivat. Sen tiedämme jo, että täällä
sai tuo viisas eläin kuolemansa luut-
nantin kädestä.

Kajahti revolverin laukaus ja Mar-
fa heräsi unesta. Hän ei tuntenut
missään mitään kipua, vaan hervot-
tomuus ja väsymys estivät hänet
nousemasta jaloilleen. "Mitä onko
lapsekas rakastaja ollut niin miele-
tön, että on rakauden hurmeissaan
pannut henkensä alttiiksi kuolemalle.
Minun lapseni, minun kaunis ku-
koistava Magdaseni. Silloin olet sinä
onneton. Silloin ei mikään estä si-
nua menemästä vaimoksi tuolle kiro-
tulle naisellisuuden häpäisijälle. En-
nenpitkää tulee sinusta luutnantin
vihitty puoliso. Ohi, sinä luulet ole-
vasi hänen ensimmäinen vaimonsa.
Mutta... mutta henki ei ole vielä
eronnut ruumiistani, miksilä siis an-
taisin tämän tapahtua. Ei niin kauvan
kun venen on vielä lämmin. En sitä
varten imettänyt sinua itkien omalla
rinnallani. Voi kun ei tämä kulkuni
edisty nopeammin," mumisi Marfa,
kontatessaan takaisin sinne päin,
mistä äsken tuli ja mistä nyt kuului
laukaus. Hän kauhistui. Äsken niin
epäselvät äänet alkoivat käydä yhä
selvemmiksi. Hän arvasti että joita-
kin henkilöitä lähestyi. Ei ollut
muuta neuvoa kui painautua maata
vasten ja olla nukkuvinaan.

(Jatk.)

MULLAN S. S. O. OMPELU-
SEURAN
Kokouksetpidetään joka torstai Suomi-
Haalilla kello 8 j. p. p. Kaikki
tervetulleita.

Huomi!
New York'in Suom. Naisten
OSUUSKOTI
Ja paikanvällistystoimisto:
241 Lenox ave, 122 st.
Telef. 813 Morning side.

Waukeganin, Ill., s. s. osaston vi-
ralliset kokoukset pidetään joka kuu-
kauden ensimmäisenä ja kolmantena
sunnuntaina alkaen klo 2 i. p.

Osaston ompeluseuran kokoukset
on joka kuukauden toisena torstaina
alkaen klo 2 i. p. Kahvia kokouksen
loputtua.

Hannan s. s. osaston ompeluseuran
kokoukset pidetään jokaisen viikon
torstaina kello 8 j. p. p. (Huom!)
Kahvia saatavana joka kokouksen
loputtua.)

Sand Couleen, Mont., S. S.
Osaston Ompeluseura pitää
kokouksensa joka toinen
torstai ilta kello 7. Terve.
tuloa kaikin!

Tilatkaa TOVERITARTA.
Amerikan suomalaisten naisten
äänenkannattaja \$1.00 vuosikerta.